

חבר אתה חסר

עדי

בחורף 1991 עדי בא אלי בהתרגשות, "קבלתי אישור לקחת מהפלחה ג'ונדיר סגור", ברור שגם אני התרגשתי, זאת הייתה הפעם הראשונה שלנו. לקחנו דברים להכין קפה, והלכנו לקחת את הטרקטור הסגור באישור הראשון שלנו. התיישבנו בקבינה הסגורה, עדי נוהג, אני לידו, ואיל כץ על ההילוכים. הפעלנו את הרדיו, הדלקנו סיגריה מהמצית של הטרקטור ובכך למעשה ניצלנו עד תום את היתרונות של טרקטור סגור. התחלנו בנסיעה לכיוון הירדן ההררי, לראות את הזרימה. בערך 127 מטר אחרי השער של הקיבוץ שקענו בצד הדרך, בבוא, עד הגחון, הג'ונדיר לא זז קדימה ולא זז אחורה. כעסו עלינו, צחקו עלינו, אבל היינו מאושרים, עשינו סיבוב בג'ונדיר סגור.

בקיץ 1997 חצינו את ארה"ב באוטו, הגענו לווגאס ונכנסנו לקזינו, לי לא היה אומץ להיכנס אז שיחקתי רק במכונות מזל שבלובי, אבל עדי נכנס לשחק ברולטה, אחרי שעה הוא חוזר אלי ומספר באושר שהוא זכה ב\$300, גם אני שמחתי, תכננו ללכת למסעדה ולהזמין לובסטר בפעם הראשונה. ביציאה מהקזינו אני רואה אותו ניגש לאיזה הומלסית מהסוג הפחות מקולח ונותן לה שטר של \$20, ואז קרה דבר מוזר, היא קמה בהתרגשות וחיבקה אותו חזק וגם נתנה לו נשיקה על הלחי, היו לה, אולי, שתי שיניים. שני דברים עברו לי בראש, אחד, שאני לא נוגע בו עד שהוא מתקלח, והשני שלבן-אדם יש לב גדול.

זהו, יש לי מלא סיפורים מהתקופה הזאת של ההתבגרות, רובם גם די משעשעים, אבל האמת היא שזאת הייתה חרא של תקופה, לפחות מבחינתי, דכאון מתמשך, לא הבנתי למה אני עושה את מה שעשיתי, לא הצלחתי

להסביר, רציתי לעשות דברים אחרים ולא כל כך ידעתי איך. בתוך כל החצ'קונים והחרא הזה עדי היה חבר ממש טוב שלי, הייתי אומר שבתקופות מסוימות כמעט החבר היחיד שהיה לי.

אחרי זה עברו שנים וכן הצלחתי להבין מה אני עושה וגם קצת להסביר לאחרים מה קורה איתי, אבל בכל זאת המשכתי לכעוס על תקופת ההתבגרות, לרחם על עצמי ולהצטער על כל מה שהיה חסר לי. לשמחתי בחלוף השנים נפערים חריצים שבהם, פתאום אני יכול להרגיש הודיה על הדברים שכן היו לי, ובראש ובראשונה על החברות עם עדי, תודה לאל שהיית חבר שלי, נראה לי שאם לא היית, פשוט הייתי מתחרפן לגמרי, לפעמים הייתי סופר שעות כבר מיום שלישי שתחזור מהפנימייה המסריחה הזאת שלך ביום חמישי כדי שנוכל לנסוע לראש פינה להביא סרט וידאו וחפיסת נובלס ורק לא להיות בודד לגמרי, תודה לאל, תודה לך.

אמן שחלק מהרגשות ורגשי התודה האלה הצלחתי להעביר אליך, אמן שבאיזשהו מקום הרגשת משהו דומה.

אמן שתזכה למנוחת עולמים מלאה, ושאם נשמתך תחליט לצאת לסיבוב נוסף, היא לא תיקח אתה דבר, מלבד האהבה הגדולה שהרבה אנשים מרגישים אליך ואני בינם.

דותן קוניגיס

